

Kenttäratsastuksen *kotimaassa*

Lulworthin jyhkeä linna hallitsee maisemaa. Se toimii nykyisin museona. Lulworthissa on järjestetty isoja kenttäkilpailuja parinkymmenen vuoden ajan ja kisat ovat järjestelyiltään aivan huipputasoa.

Kenttäratsastuksen kotimaa on ilman muuta Englanti. Laji on kehittynyt englanninkielisissä maissa nykyisen kaltaiseksi ja harrastajamäärä on huikea. Englantilainen maastokin on kuin varta vasten suunniteltu kenttäratsastus kilpailuja varten.

Estekenttä sijaitsi kukkulan päällä ja pohja oli melko kalteva. Maisemat olivat aika hulpeat.

Olin heinäkuun lopulla Dorsetissa sijaitsevassa Lulworthissa tuomaritehtävissä, ja matka tarjosi mielenkiintoisen mahdollisuuden tutustua kenttäratsastuksen tilanteeseen Englannissa. Vaikka kisat olivat sikäläisittäin ajatellen todella kaukana eli Englannin etelärannikolla, riitti startteja neljälle kisapäivälle silti ihan mukavasti, kilpailuun osallistui nimittäin 700 hevosta!

Kilpailupaikka oli Lulworthin linnan ympäristö, joka oli todella kaunis maisemaltaan. Kouluratoja siellä oli peräti seitsemän, lisäksi yksi iso esterata sekä maastoradat, jotka kiertelivät kumpuilevaa maastoa.

Kaikki osakokeet ratsastettiin nurmella ja kentät olivat hieman kaltevia ja kuivan kesän jäljiltä myös kovapohjaisia. Koulu- ja maastoratoja oli pehmitetty "ilmaamalla", traktorin perässä vedettiin rullaa, jossa oli n. 15 sentin pituisia piikkejä. Tämän käsittelyn jälkeen pohja tuntui selvästi pehmeämmältä ja joustavammalta. Käytössä oli kuitenkin vain yksi traktori ja sillä piti ajaa sangen hidasta vauhtia, etteivät piikit olisi repineet nurmikkoa rikki, joten ihan kaikkialle ilmaajat eivät ehtineet.

Koulukoe nurmella

Koulukokeeseen englantilaiset suhtautuvat hieman vähemmän vakavasti kuin me suomalaiset. Kansallisissa luokissa oli aina vain yksi tuomari eikä kouluaitojakaan riittänyt koko matkalle. Radoista oli merkitty kulmat ja kirjaimet, pitkillä sivuilla oli pari aidanpätkää.

Portinavaajia ei löytynyt yhteenkään luokkaan. Myös kansainväliset luokat ratsastettiin niin, että portti oli A:n kohdalta jatkuvasti auki. Tämä ei tuntunut ketään kuitenkaan haittaavan.

Tämän kulman jälkeen kaarrettiin oikealle ja pudotettiin ensimmäiseen vesiesteeseen.

Kolmen tähden radan suurin este oli jäättiläisten pöytä.

Kansallisiin luokkiin ei rittänyt kouluaitoja koko matkalle.

Tämän krokotiilin yli hypättiin ulos ensimmäisestä vesiesteestä.

Hevostarkastus käytiin linnan vieressä kauniissa puistossa.

Itse toimin puheenjohtajatuomarina maailmancupin kolmen tähden lyhyessä kilpailussa. Luokkaan osallistui 57 ratsukkoa, joista luonnollisesti suurin osa oli englantilaisia tai maassa vakituisesti asuvia ulkomaalaisia.

Ohjelmassa oli CIC***, joka sisältää mm. avo- ja sulkutaivutukset ravissa sekä yksittäiset laukanvaihdot. Minut yllätti se, miten matalalle luokan yleistaso jäi. Muutamat huiput, kuten William Fox-Pitt, Leslie Law, Andrew Nicholson ja Pippa Funnell luonnollisesti ratsastivat erittäin hyvin, mutta suurin osa ratsastajista kohtasi paljon ongelmia yrittäessään suorittaa ohjelmasta. Hyvää käyntiä esitti

vain pari hevosta ja puhtaita vaihtoja nähtiin vain harvoin. Huomattavan monet hevoset liikkuivat pahasti kuolaimen takana etupainoisina.

Kaksi päivää kestäneen arvosteluseSSION jälkeen oli hauska huomata, että olimme englantilaisen tuomari-kollegan kanssa täysin samoilla linjoilla. Vain kahden ratsukon kohdalla oli hieman heittoa.

Hyppy yli krokotiilin

Maailmancup-kisassa maastosteet hypätään ennen rataesteitä, joten lauantaina ratsukot pääsivät nauttimaan vauhdista. Rata oli etukäteen ajatellen hieman kesy kolmen tähden radaksi. Mitään erityisen vaikeita etäisyyksiä ei ollut ja kapeita esteitä ei näkynyt siinä määrin kuin esimerkiksi Malmön vastaavan tason kilpailuissa. Koulukokeen nähtyäni ajattelin kuitenkin, että radan vaatimukset ovat juuri sopivat niille ratsukoille, jotka olivat mukana.

Esteet olivat erinomaisen kauniita ja hyvin rakennettuja, ne oli viimeistely täydellisesti maisemaan sopiviksi ja mukana oli hieman huumoriakin. Vesiesteestä esimerkiksi hypättiin ulos tukista veistetyin krokotiilin yli, ja krokotiilin kaveri puolestaan lymyili vedessä vaanien tasapainonsa menettäviä ratsastajia. Tällä kertaa se vain jäi ilman saalista, koska kukaan ei pudonnut kyseisellä esteellä.

Maastokokeen organisaatio oli ihailtavan rutinoitunut: lähdönjärjestäjä kertoi, että hänen tiiminsä kiertää ympäri Englannin kisoja ja lähettää maastoon keskimäärin 10 000 hevosta vuodessa! Ei siis tarvinnut huolehtia siitä, että lähettäjä ei osaisi laskea viidestä yhteen takaperin.

Myös kontrollikeskus oli äärimmäisen toimiva. Estetuomarit kertoivat joka esteeltä tiedot nopeasti ja kuvailivat myös, miten hevoset hypäsivät, jos esteellä tapahtui jotakin erikoista. Näin kuuluttaja pystyi välittämään saman tiedon yleisölle. Onhan toki mielenkiintoista kuulla, miltä hevosen meno näyttää eikä pelkästään että se on hypännyt virheitä. Tällä kertaa

kaikki estetuomarit toimivat yhdessä ja samassa radioverkossa, mutta tietoliikenne sujui silti hyvin. Hätäkanava oli erikseen samoin kuin kilpailun yleisten asioiden radiokanava.

Englannissa isommissa kilpailuissa käytetään ambulanssihelikopteria kuljettamaan loukkaantuneet ratsastajat sairaalaan. Maaseudun maantiet ovat niin kapeita ja mutkaisia, että sairaalaan pääseminen voisi kestää tavallisella ambulanssilla aivan liian kauan. Helikopteri kävi nytkin hakemassa yhden ratsastajan, kun prinsessa Annen tytär Zara Phillips putosi kansallisen luokan radan pöytäesteellä. Hänelle ei tullut siitä aivotäräystä kummempaa seurausta, mutta iltapäivälehdet kirjoittivat asiasta kuin kyseessä olisi ollut pahakin turma. Tämä putoaminen pääsi myös tv-uutisiin, vaikka muuten kilpailuista ei paljon tiedotusvälineissä ollutkaan.

Rataesteillä tekniikkaa

Sunnuntaiamu aloitettiin hevostarkastuksessa, joka oli sijoitettu kauniille puistokäytävälle linnan viereen. Useampi steward huolehti siitä, että hevosia tuotiin tarkastukseen pikavauhtia, joten kaikki hevoset oli tarkastettu vajaan tunnissa.

Estekoe oli huomattavan vaativa ja tekninen. Okserit olivat lähes kaikki tasaoksereita ja suhteutetut välit eivät olleet lainkaan itsestään selvää. Rata myös mitattiin melko tiukaksi, joten ratsastajat saivat tehdä tosisaan töitä nollaradan eteen. Nollia tulikin odotetusti vain muutama.

Hypääminen maastokokeen jälkeisenä päivänä on aina vaikeaa, vaikka kyseessä olisikin lyhyt kilpailu. Maitohapot painavat lihaksissa ja hevoset eivät lyhennä laukkaa yhtä vaivattomasti kuin muulloin.

Samat ongelmat

Vaikka Englannissa kaikki oli paljon suurempaa, kuulostivat lajin harrastajien ongelmat kovin tutuilta. Kilpailujen järjestäjät valittivat sitä, miten kalliiksi kaikki tulee. Liiton pitäisi heidän mukaansa osallistua kustannuksiin. Ratsastajat puolestaan valittivat korkeita starttimaksuja ja pieniä palkintorahoja ja liitto valitteli, ettei sen ole mahdollista maksaa avustuksia kilpailujen järjestäjille.

Ja tuttua oli myös hurtti huumorihenki. Vaikka kilpailujen järjestelytyöt tehtiin tosissaan ja yksityiskohtia unohtamatta, oli henki järjestäjien ja toimihenkilöiden kesken rento ja iloinen.

Työt tehtiin kunnolla keskittyen, mutta totisuudesta ei ollut puhettakaan. Oli helppo täysin ulkopuoliseen porukkaan, jossa kaikkia arvostettiin ja kaikki kantoivat oman vastuunsa kilpailujen onnistumisesta. •